Zbierka súdnych rozhodnutí

UZNESENIE PODPREDSEDU SÚDNEHO DVORA

z 2. marca 2016*

„Konanie o nariadení predbežného opatrenia — Odvolanie — Správne konanie — Uverejnenie rozhodnutia, ktorým sa konštatuje protiprávny kartel na európskom trhu s peroxidom vodíka a perboritanom — Rozhodnutie Komisie, ktorým sa zamieta žiadosť o dôverné zaobchádzanie s niektorými informáciami uvedenými v rozhodnutí konštatujúcom tento kartel — Oznámenie o spolupráci — Rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie, ktorým sa zamieta žaloba o neplatnosť podaná proti tomuto rozhodnutiu — Návrh na odklad výkonu uvedeného rozhodnutia — Fumus boni iuris — Naliehavosť — Zváženie záujmov“

Vo veci C-162/15 P-R,

ktorej predmetom je návrh na odklad výkonu a predbežné opatrenia podľa článkov 278 ZFEÚ a 279 ZFEÚ, podaný 6. októbra 2015,

Evonik Degussa GmbH, so sídlom v Essene (Nemecko), v zastúpení: C. Steinle, C. von Köckritz a A. Richter, Rechtsanwälte,

odvolateľka,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: G. Meessen, M. Kellerbauer a F. van Schaik, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

PODPREDSEDA SÚDNEHO DVORA,

po vypočutí generálneho advokáta M. Szpunara,

vydal toto

Uznesenie

1 Svojím odvolaním podaným do kancelárie Súdneho dvora 8. apríla 2015 sa Evonik Degussa GmbH domáhala na Súdnom dvore zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 28. januára 2015, Evonik Degussa/Komisia (T-341/12, EU:T:2015:51, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým tento súd zamietol jej žalobu o neplatnosť rozhodnutia Komisie K(2012) 3534 v konečnom znení z 24. mája 2012, ktorým sa zamieta žiadosť o dôverné zaobchádzanie podaná odvolateľkou podľa článku 8

* Jazyk konania: nemčina.

rozhodnutia predsedu Komisie 2011/695/EÚ z 13. októbra 2011 o funkcii a pôsobnosti vyšetrovateľa v niektorých konaniach vo veci hospodárskej súťaže (vec COMP/38.620 – Peroxid vodíka a perboritanu) (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

2 Samostatným podaním podaným do kancelárie Súdneho dvora 6. októbra 2015 odvolateľka podala tento návrh na nariadenie predbežného opatrenia podľa článkov 278 ZFEÚ a 279 ZFEÚ smerujúci k tomu, aby Súdny dvor rozhodol o odklade výkonu sporného rozhodnutia a nariadil Európskej komisii zdržať sa až do vyhlásenia rozsudku, ktorým sa skončí konanie o odvolaní vo veci C-162/15 P, uverejnenia nedôvernej verzie rozhodnutia K(2006) 1766 v konečnom znení z 3. mája 2006 týkajúceho sa konania o uplatnení článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP proti Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA a Arkema SA (vec COMP/38.620 – Peroxid vodíka a perboritanu), ktorého zhrnutie bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* (Ú. v. EÚ L 353, 2006, s. 54, ďalej len „rozhodnutie PVP“), ktorá je podrobnejšia, pokiaľ ide o odvolateľku, ako nedôverná verzia tohto rozhodnutia uverejnená v roku 2007.

3 Komisia predložila pripomienky 29. októbra 2015.

Okolnosti predchádzajúce sporu a napadnutý rozsudok

4 V rozhodnutí PVP Komisia okrem iného skonštatovala, že odvolateľka Degussa AG, neskôr Evonik Degussa GmbH, sa podieľala na porušení článku 81 ES na území Európskeho hospodárskeho priestoru (EHP) so šestnástimi ďalšími spoločnosťami pôsobiacimi v odvetví peroxidu vodíka a perboritanu. Odvolateľka bola prvou spoločnosťou, ktorá nadviazala kontakt s Komisiou v decembri 2002 na základe jej oznámenia o oslobodení od pokút a znížení pokút v prípadoch kartelov (Ú. v. ES C 45, 2002, s. 3, ďalej len „oznámenie o spolupráci z roku 2002“) a pri tejto príležitosti plne spolupracovala, lebo poskytla Komisii všetky informácie o porušení, ktoré mala k dispozícii, takže jej bolo priznané úplné oslobodenie od pokuty.

5 V roku 2007 bola na internetovej stránke generálneho riaditeľstva pre hospodársku súťaž Komisie uverejnená prvá nedôverná verzia rozhodnutia PVP.

6 Listom adresovaným odvolateľke 28. novembra 2011 ju Komisia informovala o svojom úmysle uverejniť novú, podrobnejšiu a nedôvernú verziu rozhodnutia PVP, v ktorej by bol uvedený celý obsah uvedeného rozhodnutia s výnimkou dôverných informácií. Komisia pri tejto príležitosti odvolateľku vyzvala, aby v rozhodnutí PVP identifikovala informácie, pre ktoré zamýšľa požadovať dôverné zaobchádzanie.

7 Odvolateľka sa domnievala, že táto podrobnejšia nedôverná verzia obsahuje dôverné informácie alebo obchodné tajomstvá, a preto v liste z 23. decembra 2011 Komisiu informovala, že namieta proti zamýšľanému uverejneniu. Na podporu tejto námietky odvolateľka konkrétnejšie uviedla, že uvedená nedôverná verzia obsahuje početné informácie, ktoré predložila Komisii na základe oznámenia o spolupráci z roku 2002, ako aj mená viacerých jej spolupracovníkov a údaje týkajúce sa jej obchodných vzťahov. Podľa odvolateľky by teda zamýšľané uverejnenie porušovalo okrem iného zásady ochrany legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania a mohlo by narušiť účel vyšetrovania Komisie.

8 Listom z 15. marca 2012 Komisia odvolateľku informovala, že vyhovie jej žiadosti odstrániť z novej nedôvernej verzie, ktorá má byť uverejnená, všetky informácie umožňujúce priamo alebo nepriamo identifikovať zdroj informácií, ktoré boli oznámené na základe oznámenia o spolupráci z roku 2002, rovnako ako mená spolupracovníkov odvolateľky. Naopak Komisia usúdila, že nie je dôvodné priznať dôvernosť ďalším informáciám, pri ktorých odvolateľka požadovala dôverné zaobchádzanie.

9 Odvolateľka využila možnosť, ktorú upravuje rozhodnutie predsedu Komisie 2011/695/EÚ z 13. októbra 2011 o funkcii a pôsobnosti vyšetrovateľa v niektorých konaniach vo veci hospodárskej súťaže (Ú. v. EÚ L 275, s. 29, ďalej len „rozhodnutie o funkcii a pôsobnosti vyšetrovateľa“), a predložila vec vyšetrovateľovi, aby z nedôvernej verzie, ktorá sa má uverejniť, vylúčil všetky informácie, ktoré poskytla na základe oznámenia o spolupráci z roku 2002.

10 V spornom rozhodnutí vyšetrovateľ v mene Komisie zamietol žiadosti o dôverné zaobchádzanie podané odvolateľkou.

11 V napadnutom rozhodnutí vyšetrovateľ predovšetkým zdôraznil obmedzenia svojej pôsobnosti, ktorá mu umožňuje preskúmať iba to, či sa informácia má považovať za dôvernú, ale nie napraviť údajné porušenie legitímnych očakávaní odvolateľky voči Komisii.

12 Okrem toho uviedol, že odvolateľka namietala proti uverejneniu novej, podrobnejšej nedôvernej verzie rozhodnutia PVP iba z dôvodu, že obsahovala informácie poskytnuté podľa oznámenia o spolupráci z roku 2002 a oznámenie takých informácií tretím osobám by jej mohlo spôsobiť ujmu v kontexte žaloby o náhradu škody podanej na vnútroštátnych súdoch. Podľa vyšetrovateľa pritom Komisia disponuje širokou mierou voľnej úvahy pri rozhodovaní, či uverejní viac než len podstatný obsah svojich rozhodnutí. Navyše odkazy na dokumenty, ktoré sa nachádzajú v administratívnom spise, samy osebe nepredstavujú obchodné tajomstvo alebo iné dôverné informácie.

13 Podľa vyšetrovateľa odvolateľka nepreukázala, že zverejnením informácií, ktoré oznámila Komisii, aby sa na ňu vzťahoval program zhovievavosti upravený oznámením o spolupráci z roku 2002, by jej mohlo spôsobiť vážnu ujmu. Záujem podniku, ktorému Komisia uložila pokutu za porušenie práva hospodárskej súťaže, na tom, aby podrobnosti o protiprávnom správaní, ktorého sa dopustil, neboli sprístupnené verejnosti, si v každom prípade nezasluhuje osobitnú ochranu. Vyšetrovateľ v tomto ohľade pripomenul, že žaloby o náhradu škody sú súčasťou politiky Európskej únie v oblasti hospodárskej súťaže, a preto odvolateľka nemôže uplatňovať legitímny záujem byť chránená proti riziku, že bude čeliť takým žalobám z dôvodu jej účasti na karteli, ktorého sa týkalo rozhodnutie PVP.

14 Vyšetrovateľ sa takisto domnieval, že nie je príslušný na zodpovedanie tvrdenia odvolateľky, podľa ktorého sprístupnenie informácií, ktoré oznámila Komisii v rámci programu zhovievavosti, tretím osobám by bolo na ujmu uvedenému programu, keďže taká otázka prekračuje hranice jeho pôsobnosti. V tomto ohľade pripomenul, že podľa judikatúry iba Komisii prináleží posúdiť, v akom rozsahu má oboznámiť verejnosť so skutkovým a historickým kontextom, do ktorého patrí predmetné správanie, pokiaľ neobsahuje dôverné informácie.

15 Nakoniec podľa vyšetrovateľa vzhľadom na to, že pôsobnosť, ktorá mu bola zverená podľa článku 8 rozhodnutia o funkcii a pôsobnosti vyšetrovateľa, sa obmedzuje na posúdenie toho, do akej miery informácie patria do obchodného tajomstva alebo sa s nimi musí zaobchádzať dôverne z iného dôvodu, nie je príslušný vyjadriť sa k tvrdeniu odvolateľky, podľa ktorého by uverejnenie informácií, ktoré oznámila v rámci programu zhovievavosti, viedlo k neodôvodnenému odlišnému zaobchádzaniu v porovnaní s inými účastníkmi porušenia sankcionovaného v rozhodnutí PVP.

16 Odvolateľka podala žalobu o neplatnosť sporného rozhodnutia, ako aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

17 Predseda Všeobecného súdu tomuto návrhu vyhovel svojím uznesením Evonik Degussa/Komisia (T-341/12 R, EU:T:2012:604). Naproti tomu však Všeobecný súd zamietol žalobu o neplatnosť napadnutým rozsudkom, proti ktorému odvolateľka podala odvolanie uvedené v bode 1 tohto uznesenia.

18 V nadväznosti na tento rozsudok Komisia informovala odvolateľku o svojom zámere pristúpiť k uverejneniu nedôvernej verzie rozhodnutia PVP, podrobnejšej, ako bola nedôverná verzia tohto rozhodnutia uverejnená v roku 2007. V dôsledku toho odvolateľka tiež podala tento návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

Návrhy účastníkov konania

19 Odvolateľka navrhuje, aby Súdny dvor:

— odložil výkon sporného rozhodnutia až do času, keď Súdny dvor rozhodne vo veci samej,

— nariadil Komisii, až do času, keď Súdny dvor rozhodne vo veci samej, neuverejniť na svojej internetovej stránke a/alebo na akomkoľvek inom mieste a/alebo nesprístupniť tretím osobám nedôvernú verziu rozhodnutia PVP, ktorá obsahuje vo vzťahu k odvolateľke podrobnejšie informácie v porovnaní so v súčasnosti dostupnou nedôvernou verziou tohto rozhodnutia, ktorá bola uverejnená na internetovej stránke generálneho riaditeľstva Komisie pre hospodársku súťaž,

— nariadil akékoľvek opatrenie, ktoré sa zdá byť za týchto okolností za spravodlivé a vhodné, a

— určil, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.

20 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie ako celok a zaviazal odvolateľku na náhradu trov konania.

O návrhu na nariadenie predbežného opatrenia

21 Na účely rozhodnutia o tomto návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je potrebné pripomenúť, že článok 160 ods. 3 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora stanovuje, že návrhy na nariadenie predbežného opatrenia musia obsahovať „predmet konania, okolnosti preukazujúce naliehavosť, ako aj skutkové a právne dôvody, ktoré na prvý pohľad odôvodňujú nariadenie navrhovaných predbežných opatrení“. Preto odklad výkonu rozhodnutia a ostatné predbežné opatrenia môžu byť nariadené sudcom rozhodujúcim o nariadení predbežného opatrenia, ak sa preukáže, že ich nariadenie je *prima facie* dôvodné z právneho a faktického hľadiska (*fumus boni iuris*), a že sú naliehavé z dôvodu potreby, aby sa predišlo vážnej a nenapraviteľnej ujme na záujmoch účastníka konania, ktorý ich navrhol, a nadobudli účinnosť pred rozhodnutím vo veci samej. Tieto podmienky sú kumulatívne, preto musia byť návrhy na nariadenie predbežných opatrení zamietnuté, pokiaľ niektorá z nich nie je splnená. Sudca rozhodujúci o nariadení predbežného opatrenia takisto vykoná zváženie dotknutých záujmov (uznesenia podpredsedu Súdneho dvora Komisia/ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:93, bod 14, ako aj AGC Glass Europe a i./Komisia, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, bod 21).

O fumus boni iuris

22 Podľa ustálenej judikatúry je podmienka *fumus boni iuris* splnená, keď sa aspoň jeden z dôvodov uvádzaných účastníkom konania, ktorý navrhuje nariadenie predbežných opatrení na podporu svojej žaloby vo veci samej, zdá na prvý pohľad dôvodný. O taký prípad ide, keď jeden z uvádzaných dôvodov poukazuje na existenciu komplexných právnych otázok, ktorých riešenie nie je hneď jasné, a teda si vyžaduje hlbšie preskúmanie, ktoré nemôže vykonať sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení, ale musí byť predmetom konania vo veci samej, alebo keď diskusia medzi účastníkmi konania odhalí existenciu dôležitého právneho rozporu, ktorého riešenie nie je hneď jasné [uznesenie podpredsedu Súdneho dvora Komisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, bod 67].

23 V tomto kontexte má okolnosť, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia smeruje k nariadeniu odkladu výkonu sporného rozhodnutia, a nie k nariadeniu odkladu výkonu napadnutého rozsudku, dôsledky pre posúdenie existencie *fumus boni iuris* (uznesenia predsedu Súdneho dvora Technische Glaswerke Ilmenau/Komisia, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, bod 16, a podpredsedu Súdneho dvora Grécko/Komisia, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, bod 21).

24 Akokoľvek závažné totiž môžu byť dôvody a tvrdenia uvádzané odvolateľkou proti napadnutému rozsudku, nemôžu byť samy osebe postačujúce na to, aby právne odôvodňovali odklad výkonu sporného rozhodnutia. Odvolateľka by na preukázanie, že je splnená podmienka týkajúca sa *fumus boni iuris*, musela okrem toho úspešne preukázať, že dôvody a tvrdenia uplatnené proti zákonnosti uvedeného rozhodnutia v rámci žaloby o neplatnosť môžu na prvý pohľad odôvodniť nariadenie požadovaného odkladu výkonu (uznesenie podpredsedu Súdneho dvora Grécko/Komisia, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, bod 22).

25 V dôsledku toho je potrebné, pokiaľ ide o tento návrh na nariadenie predbežného opatrenia, pri posudzovaní podmienky týkajúcej sa existencie *fumus boni iuris* zohľadniť okolnosť, že sporné rozhodnutie, ktorého odklad výkonu sa požaduje, už bolo po skutkovej aj právnej stránke preskúmané súdom Únie, a že tento súd rozhodol, že žaloba proti tomuto rozhodnutiu je neopodstatnená (uznesenie predsedu Súdneho dvora Technische Glaswerke Ilmenau/Komisia, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, bod 19). Nevyhnutnosť uplatniť v rámci tohto návrhu na nariadenie predbežného opatrenia právne dôvody, ktoré sa na prvý pohľad javia ako mimoriadne závažné, teda vyplýva najmä z toho, že tieto dôvody musia byť spôsobilé spochybniť posúdenie argumentácie uplatnenej žalobkyňou v prvostupňovom konaní (pozri v tomto zmysle uznesenia predsedu Súdneho dvora Technische Glaswerke Ilmenau/Komisia, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, bod 20, ako aj podpredsedu Súdneho dvora Grécko/Komisia, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, bod 24).

26 V tomto prípade sa odvolateľka na podporu svojho odvolania dovoláva troch odvolacích dôvodov. Prvý odvolací dôvod je založený na nesprávnom posúdení, ktorého sa dopustil Všeobecný súd, pokiaľ ide o definíciu právomoci vyšetrovateľa na rozhodnutie o uverejnení informácií podľa článku 8 ods. 2 a 3 rozhodnutia o funkcii a pôsobnosti vyšetrovateľa. Druhý odvolací dôvod je založený na porušení článku 339 ZFEÚ, článku 30 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1, Mim. vyd. 08/002, s. 202), článku 4 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331), ako aj článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“) a článku 7 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“). Tretím odvolacím dôvodom odvolateľka uvádza porušenie povinnosti odôvodnenia, ako aj zásad ochrany legitímnej dôvery a právnej istoty.

27 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že bez ohľadu na rozhodnutie o prvom odvolacom dôvode v konaní vo veci samej Súdny dvor sa bude musieť vyjadriť k druhého odvolaciemu dôvodu, keďže právomoc vyšetrovateľa rozhodnúť o otázke, či informácie, ktorých uverejnenie sa zamýšľa, predstavujú obchodné tajomstvo, alebo sa majú v každom prípade považovať za dôverné, čo je otázka, ktorá je predmetom druhého odvolacieho dôvodu, nielenže nie je spochybnená odvolateľkou, ale zjavne nie je ani predmetom pochybností.

28 Okrem toho argumentácia na podporu tohto druhého odvolacieho dôvodu sa aspoň čiastočne mieša s argumentáciou predkladanou v rámci tretieho odvolacieho dôvodu, takže na preukázanie existencie *fumus boni iuris* týchto dvoch odvolacích dôvodoch je potrebné preskúmať ich spoločne.

29 Na tieto účely je potrebné pripomenúť, že pokiaľ ide o spor týkajúci sa predbežnej ochrany údajne dôverných informácií, sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení môže v zásade dospieť k záveru, že *fumus boni iuris* neexistuje, len v prípade, že predmetné informácie zjavne nie sú dôvernej

povahy, inak hrozí, že by bola porušená zásada, že konanie o nariadení predbežného opatrenia je nevyhnutne vedľajším a predbežným konaním [uznesenie podpredsedu Súdneho dvora Komisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, bod 68].

30 Druhý odvolací dôvod je pritom namierený proti bodom 76 až 127 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd vylúčil jednak, že sporné informácie by sa mohli považovať za obchodné tajomstvo s prihliadnutím na ich historickú povahu, a jednak, že v každom prípade tieto informácie sa považujú za dôverné ako profesijné tajomstvo len na základe samotnej skutočnosti, že ich podnik dobrovoľne oznámil Komisii, aby mal prospech z programu zhovievavosti.

31 Takže odvolateľka v prvom rade tvrdí, že v rozpore s tvrdeniami Všeobecného súdu obsiahnutými v bodoch 84 až 86 napadnutého rozsudku uvedené informácie nestratili svoju dôvernú povahu len na základe samotnej skutočnosti, že sú staršie ako päť rokov, a preto by sa malo s nimi nakladať ako s obchodným tajomstvom. V tejto súvislosti odvolateľka uvádza, že judikatúra citovaná Všeobecným súdom nie je uplatniteľná v prejednávanej veci a že naopak podľa článku 4 ods. 7 nariadenia č. 1049/2001 hospodárske záujmy môžu zabrániť uverejneniu informácií aj na dobu dlhšiu ako 30 rokov. Podľa odvolateľky sporné informácie naďalej tvoria „podstatnú súčasť jej obchodného postavenia“, aj keby to bolo len preto, že sa preukázalo, že ich uverejnenie by jej mohlo spôsobiť vážnu ujmu, ako to uznal sám Všeobecný súd v bode 105 napadnutého rozsudku.

32 Po druhé, pokiaľ ide o kvalifikáciu sporných informácií ako v každom prípade dôverných, odvolateľka najskôr tvrdí, že v rozpore s tým, čo Všeobecný súd uviedol v bodoch 92 a 93 napadnutého rozsudku, uverejnenie abstraktov z vyhlásení uchádzačov o zhovievavosť a abstraktov z jej vyhlásení musí spĺňať rovnaké kritériá. Takže úvahy, ktoré v rozsudku Komisia/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) viedli Súdny dvor k tomu, aby nariadenie č. 1049/2001 vykladal v tom zmysle, že umožňuje založiť všeobecnú domnienku ohrozenia obchodných záujmov účastníkov kartelového konania v prípade uverejnenia vyhlásení uchádzačov, sa musí uplatňovať aj na uverejnenie úryvkov vyňatých z týchto vyhlásení a reprodukovaných formou priamej alebo nepriamej reči, v nedôvernej verzii rozhodnutia Komisie. To platí tým skôr, že uverejnenie týchto úryvkov by porušilo záruky, ktoré Komisia dala vo vzťahu k vyhláseniam uchádzačov o zhovievavosť v bode 32 oznámenia o spolupráci z roku 2002 a v bode 40 oznámenia Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v kartelových prípadoch (Ú. v. EÚ C 298, 2006, s. 17, ďalej len „oznámenie o spolupráci z roku 2006“). Preto rozdiel, ktorý Komisia robí na jednej strane medzi uverejnením dokumentov predložených uchádzačmi o zhovievavosť a na druhej strane uverejnením informácií založených na týchto dokumentoch, je formalistický a protirečí nielen judikatúre Všeobecného súdu, ale aj iným príslušným ustanoveniam práva Únie.

33 Ďalej, v tomto prípade je potrebné prihliadať na skutočnosť, že Komisia už v roku 2007 uverejnila nedôvernú verziu rozhodnutia PVP a že teda už vykonala zváženie záujmov, ktoré svedčia v prospech uverejnenia sporných informácií alebo proti nemu, spomenuté v bode 106 napadnutého rozsudku. Správne konanie Komisie malo byť skončené najneskôr týmto uverejnením, ako už bolo uznané v bode 172 napadnutého rozsudku. Odo dňa tohto uverejnenia sa článok 30 nariadenia č. 1/2003 už neuplatňuje a prístup k informáciám sa riadi len nariadením č. 1049/2001.

34 Okrem toho v rozpore s tým, čo bolo potvrdené v bodoch 107 až 111 napadnutého rozsudku, záujmy odvolateľky sú objektívne hodné ochrany. Pre odvolateľku totiž nebolo dôležité vyhnúť sa plateniu náhrady škody alebo uverejneniu zistení Komisie o priebehu protiprávneho konania. Zaoberala sa skôr zabezpečením ochrany stanovenej oznámeniami z roku 2002 a z roku 2006, týkajúcej sa jej vyhlásení, ktoré boli vydané výlučne v rámci programu zhovievavosti vo viere, že ich dôvernosť bude zachovaná, a ktorými sa odvolateľka usvedčila.

35 Nakoniec, v bodoch 123 až 127 napadnutého rozsudku Všeobecný súd nesprávne zamietol jej odvolací dôvod založený na článku 8 EDĽP a článku 7 Charty. V tejto súvislosti odvolateľka tvrdí, že uverejnenie obsahu jej vyhlásení v rozpore s oznámením o spolupráci z roku 2002 a s ustálenou praxou Komisie nie je možné považovať za predvídateľný dôsledok účasti na karteli.

36 V rámci argumentácie na podporu svojho tretieho odvolacieho dôvodu odvolateľka v podstate dodáva, že Všeobecný súd porušil povinnosť odôvodnenia, ako aj zásady ochrany legitímnej dôvery a právnej istoty tým, že dostatočne nezohľadnil okolnosť, že Komisia už v roku 2007 uverejnila nedôvernú verziu rozhodnutia PVP. Podľa odvolateľky týmto uverejnením Komisia rozhodla, že utajené informácie nie sú podstatnou časťou odôvodnenia rozhodnutia PVP v zmysle článku 30 nariadenia č. 1/2003. Ostatne vzhľadom na to, že uverejnenie tejto prvej nedôvernej verzie nebolo kvalifikované ako predbežné, bolo možné z toho vyvodiť, že Komisia sa s konečnou platnosťou domnievala, že utajené úryvky nemajú byť uverejnené. Takýto prospešný administratívny úkon vo všeobecnosti nie je možné zrušiť alebo vziať späť, najmä pokiaľ je, ako v tomto prípade, prijatý v súlade so zákonom.

37 Nakoniec v rozpore s tým, čo predpokladal Všeobecný súd v bodoch 155 až 157 napadnutého rozsudku, Komisia nebola oprávnená zmeniť svoju prax spočívajúcu v zachovávaní dôvernosti takých informácií, ako sú dotknuté informácie, vzhľadom na to, že po skončení konania bola Komisia bola viazaná svojimi oznámeniami o spolupráci a nariadením č. 1049/2001. Komisia mohla slobodne zmeniť svoj program zhovievavosti a v budúcich prípadoch poskytnúť vyhláseniam uchádzačov o zhovievavosť menej rozsiahlu ochranu.

38 Komisia namieta voči tvrdeniam odvolateľky.

39 V odpovedi na druhý odvolací dôvod odpovedá, po prvé, že Všeobecný súd sa obmedzil na konštatovanie, že odvolateľka nepreukázala podľa judikatúry Všeobecného súdu dôvody, pre ktoré sporné informácie napriek uplynutiu dlhšieho času naďalej výnimočne tvoria „podstatnú súčasť jej obchodného postavenia alebo obchodného postavenia tretích osôb, a teda si zaslúžia ochranu stanovenú v článku 30 ods. 2 nariadenia č. 1/2003. V skutočnosti podľa Komisie sa na tieto informácie v žiadnom prípade nevzťahuje profesijné tajomstvo ani ochrana dôvernosti, keďže opísané skutočnosti protiprávneho konania sú bez výnimky staršie ako desať rokov.

40 Po druhé Komisia zastáva názor, že Všeobecný súd sa najprv správne domnieval, že nariadenie č. 1049/2001 a k nemu sa vzťahujúca judikatúra nie sú vzhľadom na svoju pôsobnosť uplatniteľné. Totiž v prejednávanej veci nejde o prístup k dokumentom, ale o uverejnenie skutkových zistení Komisie vykonaných v rámci odôvodnenia rozhodnutia PVP. V každom prípade rozsudok Komisia/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) uznal, že inštitúcia môže vychádzať zo všeobecných domnienok vzťahujúcich sa na niektoré skupiny dokumentov, aj keď táto možnosť sa nevzťahuje na jednotlivcov. Ostatne uverejnenie týchto zistení neporušuje žiadny záväzok prijatý Komisiou. Totiž aj keby znenie bodu 32 oznámenia o spolupráci z roku 2002 založilo legitímnu dôveru v dôvernosť dokumentov prijatých Komisiou podľa tohto oznámenia, toto ustanovenie nevytvorilo žiadne ďalšie legitímne očakávanie, že informácie obsiahnuté v týchto dokumentoch nebudú Komisiou využité na opísanie skutočností protiprávneho konania v odôvodnení rozhodnutia PVP a v tejto súvislosti nebudú uverejnené. Takže rozlišovanie medzi dokumentmi a skutkovými zisteniami Komisie týkajúcimi sa skutočností protiprávneho konania nie je formalistické.

41 Ďalej, Všeobecný súd mal prihliadať na skutočnosť, že Komisia už uverejnila nedôvernú verziu rozhodnutia PVP v roku 2007. V rozpore s tým, čo uvádza odvolateľka, Všeobecný súd v tejto súvislosti v bodoch 155, 156 a 161 napadnutého rozsudku nevyvodil záver, že druhé uverejnenie patrí do právomoci voľnej úvahy Komisie, keďže výslovne zdôraznil osobitné obmedzenie tejto právomoci obsiahnuté v článku 30 ods. 2 druhej vete nariadenia č. 1/2003. Ostatne, nie je možné sa naďalej domnievať, že odo dňa prvého predbežného uverejnenia sa článok 30 tohto nariadenia „už neuplatňuje“. Takéto obmedzenie nemá základ v znení tohto ustanovenia, a je v rozpore s cieľom uvedeným v článku 1 druhom odseku ZEÚ a článku 15 ods. 1 ZFEÚ.

42 Okrem toho tvrdenie odvolateľky v súčasnom štádiu konania, podľa ktorého nie je dôležité vyhnúť sa plateniu náhrady škody alebo uverejneniu zistení Komisie o skutočnostiach protiprávneho konania, je v rozpore s jej argumentáciou v prvostupňovom konaní, ktorá vyplýva z bodu 83 napadnutého rozsudku.

43 Nakoniec Všeobecný súd správne zamietol odvolací dôvod založený na porušení článku 8 EDĽP a článku 7 Charty. Aj keď totiž právo na ochranu súkromného života upravené týmito ustanoveniami v zásade zahŕňa ochranu dobrej povesti a cti osoby práve tak ako ochranu údajov súkromnej povahy, Európsky súd pre ľudské práva spresnil, že uvedený článok 8 neponúka ochranu proti zásahu do dobrej povesti, ktorý je predvídateľným dôsledkom takého konania osoby, ako je trestný čin. Tento záver sa uplatní *mutatis mutandis* na predvídateľné dôsledky porušenia práva Únie týkajúce sa hospodárskej súťaže. Za týchto podmienok sa odvolateľka mala po spáchaní protiprávneho konania zisteného rozhodnutím PVP pripraviť na to, že v prípade odhalenia a stíhania tohto protiprávneho konania budú podrobnosti jej vlastného konania uverejnené, pokiaľ boli relevantné pre jeho zistenie.

44 Pokiaľ ide o tretí odvolací dôvod, Komisia tvrdí, že uverejnením prvej nedôvernej verzie rozhodnutia PVP v roku 2007 nevykonala neodvolateľným spôsobom svoju právomoc voľnej úvahy s ohľadom na otázku, ktoré časti tohto rozhodnutia majú byť uverejnené. V skutočnosti týmto prvým uverejnením ani výslovne, ani implicitne nenaznačila, že sa vzdáva ďalšieho uverejnenia podrobnejšej nedôvernej verzie rozhodnutia PVP. Potreba ďalšieho uverejnenia sa odôvodňovala skutočnosťou, že dôvernosť informácií má dočasnú povahu, čo by mohlo vyvolať potrebu nového posúdenia po uplynutí určitého času. Bolo by teda nepresné konkrétne tvrdiť, že Komisia rozhodla, že utajené informácie nie sú podstatnou časťou tohto rozhodnutia a že ich uverejnenie sa teda nevyžaduje na účely naplnenia záujmu verejnosti byť informovaná. V skutočnosti sa Komisia obmedzila na rozhodnutie uverejniť najprv úryvky textu uvedeného rozhodnutia, ktoré boli v podstate nesporné, neobsahovali obchodné tajomstvo, aby mohla neskôr podrobne preskúmať tvrdenia dotknutých strán, podľa ktorých ďalšie úryvky takéto obchodné tajomstvo obsahovali. Rozhodnutie, podľa ktorého zvyšné pasáže neboli podstatné, a ani si nezaslúžili byť uverejnené, nebolo prijaté, ani implicitne či výslovne vyjadrené.

45 Všeobecný súd sa nakoniec v bode 161 napadnutého rozsudku správne domnieval, že samotná okolnosť, že Komisia uverejnila prvú nedôvernú verziu rozhodnutia PVP v roku 2007 a že túto verziu nepovažovala za predbežnú, nemohla odvolateľke poskytnúť žiadnu konkrétnu záruku, že nová nedôverná a podrobnejšia verzia uvedeného rozhodnutia nebude neskôr uverejnená v zmysle judikatúry citovanej v bode 135 napadnutého rozsudku.

46 S prihliadnutím na vyššie uvedené sa možno domnievať, že podstatou kritiky, ktorú zrejme odvolateľka namierila proti napadnutému rozsudku, je to, že neprihliadal na to, že v podstate tak prístup k dokumentom predloženým podnikom v rámci programu zhovievavosti, ako aj uverejnenie obsahu týchto dokumentov v abstraktoch či vo forme priamej alebo nepriamej reči, vedú k rovnakému výsledku, teda k sprístupneniu týchto istých informácií tretím osobám. Takéto uverejnenie by teda malo byť v zásade zakázané, keďže je nutné predpokladať, že môže poškodiť obchodné záujmy dotknutých podnikov. Toto platí o to viac v prejednávanej veci vzhľadom na to, že Komisia po podaní námietky odvolateľkou už neuverejnila sporné informácie a že odvolateľka mohla teda legitímne očakávať, že otázka dôvernosti týchto informácií bola definitívne vyriešená.

47 Bez toho, aby bola dotknutá platnosť tvrdení predložených Komisiou, ktorých dôvodnosť bude predmetom skúmania sudcu v odvolacom konaní, je potrebné skonštatovať, že ide o zložitú právnu otázku, ktorej riešenie nie je hneď jasné, a preto dôverná povaha predmetných informácií zjavne nechýba.

48 Na úvod je totiž nutné skonštatovať, že Súdny dvor sa ešte nevyjadril k otázke, ktoré kritériá musia byť na účely stanovenia, či daná informácia predstavuje obchodné tajomstvo, ako to bolo tiež spresnené v uznesení predsedu Všeobecného súdu Evonik Degussa/Komisia (T-341/12 R, EU:T:2012:604, bod 44), ani k otázke údajne dôvernej povahy takých informácií, ako sú informácie dotknuté v tomto konaní.

49 Pokiaľ ide o osobitné tvrdenia vznesené účastníkmi konania, je potrebné uviesť toto.

50 Po prvé je pravda, že ako uvádza Komisia, uverejnenie informácií podľa článku 30 nariadenia č. 1/2003 a právo na prístup k dokumentom podľa nariadenia č. 1049/2001 sa z právneho hľadiska odlišujú. No keďže, ako to tvrdí odvolateľka, sporné uverejnenie sa týka abstraktov z dokumentov, zdá sa že z funkčného hľadiska vedie k porovnateľnej situácii ako v prípade prístupu k dokumentom. Bez ohľadu na právny základ, na základe ktorého sa informácie uverejňujú, z tohto uverejnenia nevyhnutne vyplýva, že tretie osoby získajú poznatky o týchto informáciách, ktorých dôverná povaha potom stráca ochranu (pozri analogicky rozsudok Komisia/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, bod 89).

51 To platí tým viac, že v rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, odvolateľka vôbec nenamieta proti tomu, že táto inštitúcia uverejnila svoje vlastné skutkové zistenia, na ktorých je založené rozhodnutie PVP. V skutočnosti toto právo Komisie výslovne uznáva. Odvolateľka naopak spochybňuje právomoc Komisie uverejniť abstrakty predmetných dokumentov, viackrát oznámených formou priamej alebo nepriamej reči, a tak reprodukovať znenie vyhlásení, ktoré boli urobené odvolateľkou ako uchádzačkou o zhovievavosť.

52 Za týchto okolností je však pravda, že judikatúra týkajúca sa prístupu k spisu podľa nariadenia č. 1049/2001 nie je priamo uplatniteľná. Nemožno však vylúčiť, že sú naopak relevantné posúdenia, ktoré viedli Súdny dvor v jeho judikatúre k rozhodnutiu, že Komisia bola oprávnená predpokladať, že uverejnenie dokumentov nachádzajúcich sa v spise týkajúcom sa konania o uplatnení článku 101 ZFEÚ v zásade narúša ochranu obchodných záujmov podnikov zúčastnených v takomto konaní.

53 Súdny dvor sa totiž domnieval, že všeobecný prístup k takýmto dokumentom bez ohľadu na skutočnosť, že boli dobrovoľne oznámené Komisii v rámci programu zhovievavosti, by mohol ohroziť rovnováhu, ktorú normotvorca Únie zamýšľal zabezpečiť v nariadeniach č. 1/2003 a v nariadení Komisie (ES) č. 773/2004 zo 7. apríla 2004, ktoré sa týka vedenia konania Komisiou podľa článkov 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. EÚ L 123, s. 18; Mim. vyd. 08/003, s. 81) medzi povinnosťou dotknutých podnikov oznámiť Komisii prípadne citlivé obchodné informácie, aby táto inštitúcia mohla zistiť existenciu kartelu, na jednej strane a zárukou zvýšenej ochrany, ktorá sa s ohľadom na profesijné a obchodné tajomstvo vzťahuje na informácie oznámené Komisii, na druhej strane (rozsudok Komisia/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, body 90 a 97).

54 Zdá sa však, že nie je možné ihneď vylúčiť, že uverejnenie abstraktov dotknutých dokumentov v nedôvernej verzii rozhodnutia PVP nemôže mať rovnaké následky, keďže sa v podstate rovná všeobecnému, aj keď len čiastočnému prístupu k týmto dokumentom.

55 Ak by išlo o tento prípad, neznamenalo by to, v rozpore s tým, čo naznačuje Komisia, že by Súdny dvor umožnil jednotlivcovi dovolávať sa domnienky priznanej výlučne Komisii, ale že by na základe analógie uznal, že predpoklady, na ktorých Súdny dvor založil túto domnienku, sú analogicky uplatniteľné na podobnú situáciu, prípadne môžu založiť zrkadlovú domnienku, podľa ktorej sú dotknuté podniky v zásade oprávnené očakávať, že okrem prípadu vyvrátenia tejto domnienky sú informácie poskytnuté v rámci programu zhovievavosti chránené profesijným tajomstvom.

56 V tejto súvislosti by mohlo byť relevantné, ako to pripomína odvolateľka, odôvodnenie 26 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/104/EÚ z 26. novembra 2014 o určitých pravidlách upravujúcich žaloby podľa vnútroštátneho práva o náhradu škody utrpenej v dôsledku porušenia ustanovení práva

hospodárskej súťaže členských štátov a Európskej únie (Ú. v. EÚ L 349, s. 1), podľa ktorého v záujme ochrany programu zhovievavosti sú z uverejnenia výslovne vylúčené „doslovné citáty z vyhlásení v rámci programov zhovievavosti“, tak isto ako samotné vyhlásenia.

57 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenia vznesené odvolateľkou na podporu jej druhého a tretieho odvolacieho dôvodu, podľa ktorých Všeobecný súd porušil zásadu ochrany legitímnej dôvery, keď sa domnieval, že uverejnenie sporných informácií nebolo v rozpore so zárukami, ktoré Komisia poskytla vo vzťahu k vyhláseniam uchádzačov o zhovievavosť v bode 32 oznámenia o spolupráci z roku 2002, a v bode 40 oznámenia o spolupráci z roku 2006, je potrebné uviesť, že rozlišovanie, ktoré zrejme vykonáva Komisia, medzi dotknutými dokumentmi a informáciami, ktoré tieto dokumenty obsahujú, a nie medzi týmito dokumentmi a skutkovými zisteniami Komisie, ktoré sa zakladajú na ich obsahu, samozrejme nie je dôvodné, keďže informácie, o ktoré ide, sú prezentované formou abstraktov z uvedených dokumentov.

58 Predmetom ochrany profesijného tajomstva sú totiž informácie, ktoré si zaslúžia takúto ochranu, ktorá sa konkretizuje zákazom sprístupniť tretím osobám taký nosič, na ktorom sú tieto informácie uchovávané, ako je dokument. Inými slovami, dôvernosť dokumentu zrejme závisí len od vlastností a povahy informácií, ktoré obsahuje. Ako to uvádza odvolateľka, to by mohlo byť vyvodené z článku 16 ods. 1 nariadenia č. 773/2004, ktorý sa odvoláva na „informácie, vrátane dokumentov“, ktoré Komisia nemôže oznámiť, ani sprístupniť.

59 Ak by malo byť rozlišovanie, ktoré Komisia robí medzi dotknutými dokumentmi a informáciami, ktoré tieto dokumenty obsahujú, považované za nedôvodné, nie je možné vylúčiť, že ak to tvrdí odvolateľka, zaobchádzanie s abstraktmi z dôverných dokumentov musí byť rovnaké ako zaobchádzanie s týmito dokumentmi, najmä v bodoch 32 a 40 oznámení o spolupráci z roku 2002 a z roku 2006.

60 V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že pokiaľ Komisia prijala také pravidlá správania sa, ktoré majú byť účinné voči hospodárskym subjektom, ako sú pravidlá obsiahnuté v oznámeniach o spolupráci z roku 2002 a z roku 2006, nemôže sa od nich odchýliť bez toho, aby uviedla dôvody, ktoré sú zlučiteľné so zásadou rovnosti zaobchádzania. Táto inštitúcia sa totiž prijatím takýchto pravidiel postupu a uverejnením, že ich odteraz bude uplatňovať na príslušné prípady, sama obmedzuje pri výkone svojej voľnej úvahy a nemôže sa od týchto pravidiel odchýliť bez toho, aby nebola prípadne sankcionovaná z dôvodu porušenia všeobecných právnych zásad, akými sú zásada rovnosti zaobchádzania alebo zásada ochrany legitímnej dôvery (pozri analogicky rozsudok Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, body 209 až 211, ako aj Quinn Barlo a i./Komisia, C-70/12 P, EU:C:2013:351, bod 53).

61 Pritom v bodoch 32 a 33 oznámenia o spolupráci z roku 2002 sa Komisia domnievala, že „sprístupnením v akomkoľvek okamihu dokumentov prijatých podľa tohto oznámenia by narušilo ochranu účely inšpekcií a vyšetrovania v zmysle článku 4 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001“ a že „akékoľvek vyhlásenie Komisie vo vzťahu k tomuto oznámeniu je súčasťou jej spisu. Nesmie byť odhalené alebo použité na iný účel, ako je uplatňovanie článku 81 Zmluvy o ES“. Obdobne v bode 40 oznámenia o spolupráci z roku 2006 Komisia spresnila, že „sprístupnením verejnosti dokumentácie a písomných alebo zaznamenaných vyhlásení prijatých v súvislosti s týmto oznámením by sa porušili určité verejné, alebo súkromné záujmy, napríklad ochrana účelu inšpekcií a vyšetrovania, v zmysle článku 4 nariadenia (ES) č. 1049/2001, dokonca aj po prijatí rozhodnutia“, čím výslovne rozšírila dôvody pre zachovanie dôvernosti dokumentov aj na ďalšie záujmy chránené týmto článkom 4, vrátane ochrany záujmov uvedených v odseku 2 prvej zarážke tohto článku.

62 Skutočnosť, že uvedené oznámenia v bodoch 31 a 39 obsahujú rovnaký náznak, podľa ktorého „skutočnosť, že podnik získal oslobodenie od pokuty alebo zníženie pokuty, neznamená, že tento podnik je chránený pred dôsledkami svojej účasti na porušovaní článku 81 ES v občianskoprávnom konaní“, sa nezdá sama osebe dostatočná na vylúčenie toho, že dotknuté podniky sa môžu spoliehať na dôvernosť dotknutých dokumentov. S prihliadnutím na všeobecnú povahu tohto vyhlásenia sa totiž

zdá, že sa obmedzuje na uvedenie, že získanie výhod stanovených týmito oznámeniami, najmä pokiaľ ide o dôsledky na administratívno-právnu zodpovednosť dotknutých podnikov za porušenie práva hospodárskej súťaže, nemôže zúžiť občianskoprávnu zodpovednosť týchto istých podnikov, a zrejme neznamená, že Komisia sprístupní verejnosti profesijné tajomstvá týchto podnikov, ktoré by mohli predstavovať dôkazy pri preukazovaní tejto zodpovednosti na vnútroštátnych súdoch.

63 Navyše toto by bolo zrejme v rozpore s bodom 35a oznámenia o spolupráci z roku 2006, ktoré bolo zmenené a doplnené oznámením Komisie nazývaným „Zmeny oznámenia Komisie o oslobodení od pokút a znížení pokút v kartelových prípadoch“ (Ú. v. EÚ C 256, 2015, s. 1), podľa ktorého „Komisia nikdy neposkytne vyhlásenia podnikov v rámci programov zhovievavosti vnútroštátnym súdom na použitie v žalobách o náhradu škody za porušenie [článkov 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ]“.

64 S prihliadnutím na vyššie uvedené nie je možné hneď vylúčiť, že podnik by mohol očakávať, že Komisia nesprístupní predmetné dokumenty v celom rozsahu, alebo čiastočne tým, že ich oznámi tretím osobám alebo ich uverejní formou abstraktov v nedôvernej verzii rozhodnutia konštatujúceho porušenie článku 101 ZFEÚ.

65 V každom prípade, aj keby Komisia mohla skutočne podľa článku 30 nariadenia č. 1/2003 uverejniť sporné informácie, nemožno vylúčiť, že sa bude od nej požadovať, napriek neexistencii záruk, ktoré by mohli založiť legitímnu dôveru podnikov, aby poskytla jasné a presné údaje týkajúce sa rozhodovacej praxe, a aby, ak to tak nebude, sa prípadné objasnenie zmätočných pravidiel vykonalo nie na ťarchu právnych subjektov a dobrej správy, ale skôr prijatím nových pravidiel, ktoré sa budú uplatňovať na budúce prípady a ktoré budú dosahovať požadovanú úroveň jasnosti.

66 V prejednávanej veci je to ešte nevyhnutnejšie, keďže Komisia už pristúpila k uverejneniu nedôvernej verzie rozhodnutia PVP. Počas tohto uverejnenia Komisia prihliadala na námietky vznesené odvolateľkou a neuverejnila väčšinu informácií, pri ktorých odvolateľka požiadala o dôverné zaobchádzanie.

67 Komisia sa, ako to sama uvádza, nevyjadrila k námietkam odvolateľky. Nedôverná verzia rozhodnutia PVP však nebola uverejnená v dočasnej forme, ako to vyplýva z bodu 160 napadnutého rozsudku, a týmto rozhodnutím bolo skončené správne konanie.

68 Za týchto podmienok by mohla vzniknúť otázka, či je článok 30 nariadenia č. 1/2003 uplatniteľný na neskoršie uverejnenie, aspoň pokiaľ ide o možnosť Komisie uverejniť podrobnejšiu verziu, ako je uvedená nedôverná verzia bez vysvetlenia dôvodov, pre ktoré je takéto uverejnenie nevyhnutné taký dlhý čas po prvom uverejnení.

69 S prihliadnutím na vyššie uvedené dôverná povaha sporných informácií nie je zjavne chýbajúcou.

70 Okrem toho, keďže tieto úvahy sú relevantné, pokiaľ ide o posúdenie vyšetrovateľa obsiahnuté v spornom rozhodnutí, a teda pre posúdenie žaloby o neplatnosť, sú dostatočné na preukázanie existencie *fumus boni iuris* v súlade s judikatúrou spomenutou v bodoch 23 až 25 tohto uznesenia.

O naliehavosti

71 Na účely preukázania, že požadované opatrenia sú naliehavé, odvolateľka najprv tvrdí, že na tieto účely je vhodné vychádzať z predpokladu, podľa ktorého sporné informácie sú dôverné v zmysle článku 339 ZFEÚ, článku 4 ods. 2, nariadenia č. 1049/2001, článku 8 EDĽP, ako aj článku 7 Charty. Keďže totiž odvolanie odvolateľky je výslovne namierené proti časti napadnutého rozsudku, v ktorej Všeobecný súd vylúčil, že uvedené informácie sú chránené podľa týchto ustanovení, Súdny dvor bude povinný vyriešiť túto otázku až v konaní o vecnej stránke odvolania.

72 Práve na základe tohto predpokladu odvolateľka uvádza, že uverejnenie sporných informácií by jej spôsobilo vážnu a nenapraviteľnú ujmu.

73 Pokiaľ ide konkrétne o závažnosť tejto ujmy, odvolateľka poukazuje na to, že uverejnenie uvedených informácií by spôsobilo okamžitú stratu hodnoty, ktorá sa spája s dôvernosťou týchto informácií, umožnilo by dovolávať sa ich v rámci žalôb o náhradu škody podaných proti nej a poškodilo by jej dobrú povesť v obchodných vzťahoch s jej zákazníkmi. Okrem toho, keďže uvedené uverejnenie bola plánované na Internete, spôsobilo by to, že sporné informácie by od okamihu ich uverejnenia boli k dispozícii zákazníkom, konkurentom a dodávateľom odvolateľky, ako aj finančným analytikom a širšej verejnosti, ktorí by mohli získať prístup k týmto informáciám a voľne ich využívať.

74 Pokiaľ ide o nenapraviteľnú povahu údajnej ujmy, odvolateľka na začiatku pripomína, že ani v prípade vyhovenia jej odvolaniu by nedošlo k náprave škody, ktorá by jej vznikla v dôsledku uverejnenia sporných informácií, či už ide o nehmotnú ujmu spojenú s jej dobrou povesťou alebo o finančnú škodu. Oboznámenie sa s týmito informáciami osobami, ktoré k nim nahliadli, nemožno totiž zrušiť. Ďalej, nehmotnú ujmu nemožno pre jej povahu finančne nahradiť. A nakoniec, finančnú ujmu nie je možné primerane stanoviť a vyčísliť, pretože jej povaha, ako aj rozsah sa mení.

75 Komisia pripomína, že predpoklad, na ktorom odvolateľka zakladá svoju argumentáciu a podľa ktorého sporné informácie sú svojím obsahom dôverné, nie je dôvodný. Všeobecný súd už túto otázku vyriešil tak, že zastával názor, že tieto informácie musia byť považované za historické, a teda keďže odvolateľka nepreukázala, prečo by malo byť ďalej opodstatnené poskytovať im výnimočne ochranu, ktorú ponúka článok 30 ods. 2 nariadenia č. 1/2003, tieto informácie nie sú hodné ochrany. Odvolateľka sa teda nemôže odvolávať na uznesenie podpredsedu Súdneho dvora Komisia/Pilkington Group, [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558], keďže informácie, ktoré boli dotknuté vo veci, v ktorej bolo vydané toto uznesenie, boli osobitné obchodné informácie, ktoré z dôvodu ich obsahu mohli byť chránené profesijným tajomstvom, kým v prejednávanej veci údajná ujma nevyplýva z obsahu sporných informácií, ale z vonkajších príčin, ako sú legitímna dôvera, ktorú odvolateľka údajne môže vyvodiť z praxe a z oznámení Komisie.

76 Konkrétnejšie Komisia identifikuje dva druhy ujmy, ktoré odvolateľke údajne vzniknú v dôsledku uverejnenia sporných informácií, a domnieva sa, že závažnosť ani jednej z nich nie je z právneho hľadiska dostatočne preukázaná.

77 Pokiaľ ide o finančné výdavky spojené s prípadných odsúdením v rámci občianskych súdnych konaní, Komisia na jednej strane tvrdí, že rozhodujúca príčina tejto údajnej škody nebude spočívať v uvedenom uverejnení, ale v účasti odvolateľky na protiprávnom konaní skonštatovanom Komisiou v rozhodnutí PVP. Na druhej strane záujem podniku, ktorý sa preukázateľne zúčastnil kartelu, na tom, aby sa vyhol žalobám o náhradu škody, nie je hodný ochrany.

78 Pokiaľ ide o nežiaduci účinok na povesť odvolateľky, Komisia spresňuje, že priamou príčinou takéhoto účinku je tiež uverejnenie prvej nedôvernej verzie rozhodnutia PVP v roku 2007 a že v každom prípade nedosahuje takú mieru závažnosti, aby odôvodnil priznanie predbežných opatrení. Ďalej uvádza, že odvolateľka sa nemôže dovolávať žiadneho záujmu hodného osobitnej ochrany, ak sa chce vyhnúť uverejneniu ďalších podrobností o skutočnostiach protiprávneho konania, tým skôr, že dotknuté úryvky, ktoré sa majú uverejniť, neobsahujú žiaden hodnotový úsudok, ktorý by mohol zneuctiť odvolateľku a vážne poškodiť jej dobrú povesť.

79 Pokiaľ ide o nezvratnú povahu ujmy uvádzanej odvolateľkou, Komisia uznáva, že ak boli predmetné informácie jedenkrát prečítané, zostanú v pamäti alebo na nosičoch informácií príjemcu, a to aj keby ich uverejnenie bolo následne zrušené. V tomto prípade však toto nie je rozhodujúce vzhľadom na to, že odvolanie nespochybňuje posúdenie Všeobecného súdu obsiahnuté v bodoch 84 až 86 napadnutého rozsudku, podľa ktorého tieto informácie neobsahujú žiadnu skutočnosť citlivú z obchodného hľadiska, ktorej uverejnenie by poskytlo výhody jej obchodným partnerom a konkurentom.

80 Pokiaľ ide o zvýšené riziko odsúdenia v žalobách o náhradu škody, Komisia pripomína, že na jednej strane finančnú ujmu možno len výnimočne považovať za nenapraviteľnú vzhľadom na to, že môže byť predmetom peňažnej náhrady. O takýto prípad by šlo vtedy, ak by sa v dôsledku neprijatia požadovaného predbežného opatrenia odvolateľka nachádzala v situácii, ktorá by mohla ohroziť jej samotnú existenciu alebo nenapraviteľným spôsobom zmeniť jej podiel na trhu. Vo svojej žiadosti však odvolateľka nepotvrdila, že by plánované uverejnenie ohrozilo jej existenciu, alebo by jej spôsobilo nenapraviteľnú stratu podielu na trhu. Na druhej strane sa Komisia domnieva, že v rozpore s tým, čo tvrdí odvolateľka, uznesenie podpredsedu Súdneho dvora Komisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558] nie je relevantné pre preukázanie údajnej nemožnosti stanoviť a primerane vyčísliť finančnú ujmu, ktorá by odvolateľke vznikla v dôsledku podania žaloby o náhradu škody. V tomto uznesení sa totiž rozhodlo, že by bolo nemožné identifikovať počet a postavenie všetkých osôb, ktoré sa oboznámili s uverejnenými informáciami, a posúdiť tak konkrétny dopad, ktorý by mohlo mať uverejnenie týchto informácií na obchodné a hospodárske záujmy dotknutého podniku s prihliadnutím na okolnosť, že informácie dotknuté vo veci, v ktorej bolo vydané uvedené uznesenie, boli citlivé obchodné informácie a týkali sa obchodného tajomstva *stricto sensu*. Naopak, podľa Komisie súvisí finančná ujma udávaná odvolateľkou v prejednávanej veci len so žalobami o náhradu škody alebo s regresnými žalobami nasledujúcimi po porušení pravidiel hospodárskej súťaže. V dôsledku toho vzhľadom na to, že okruh osôb, ktoré by mohli ako poškodení kartelom podať žaloby o náhradu škody proti odvolateľke, je možné stanoviť, škoda, ktorá odvolateľke vznikne, môže byť primerane stanovená a vyčíslená. V každom prípade údajná finančná ujma by bola len hypotetická vzhľadom na to, že nie je možné predvídať dopad, ktorý bude mať prípadné použitie sporných informácií v prebiehajúcich alebo budúcich občianskych súdnych konaniach proti odvolateľke.

81 Komisia sa nakoniec domnieva, že keďže údajná škoda vyplývajúca zo zásahu do povesti odvolateľky nie je závažná, nie je nevyhnutné preskúmať, či dodatočný zásah do dobrej povesti, ktorý by mohol byť spôsobený sprístupnením dotknutých informácií, možno považovať za nenapraviteľný.

82 Na účely preskúmania, či sú navrhované predbežné opatrenia naliehavé, je vhodné pripomenúť, že účelom konania o nariadení predbežného opatrenia je zaručiť plnú účinnosť budúceho konečného rozhodnutia, aby sa zabránilo vzniku medzery v právnej ochrane poskytovanej Súdnym dvorom. Na dosiahnutie tohto cieľa sa naliehavosť musí posudzovať s ohľadom na potrebu nariadenia predbežného opatrenia, ktorého cieľom je zabrániť vzniku vážnej a nenapraviteľnej ujmy na strane účastníka, ktorý o jeho nariadenie žiada (uznesenie podpredsedu Súdneho dvora Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisia, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, bod 18 a citovaná judikatúra).

83 V tomto prípade odvolateľka na základe uznesenia podpredsedu Súdneho dvora Komisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558] tvrdí, že uverejnenie sporných informácií jej môže spôsobiť škodu z dôvodu samotnej povahy týchto informácií.

84 Je vhodné uviesť, že v rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, odvolateľka v rámci svojho odvolania nespochybnila len posúdenie Všeobecného súdu obsiahnuté v bodoch 84 až 127 napadnutého rozsudku, podľa ktorého sporné informácie nepredstavovali obchodné tajomstvo a už neboli chránené profesijným tajomstvom, ale aj, ako vyplýva z bodov 46 až 69 tohto uznesenia, že *prima facie* preskúmanie tvrdení vznesených na podporu odvolacích dôvodov relevantných v tejto súvislosti neumožňuje vyvodiť záver, že dôverná povaha sporných informácií zjavne chýba.

85 V dôsledku toho na účely posúdenia naliehavosti v prejednávanej veci je vhodné vychádzať z toho istého predpokladu, z ktorého z porovnateľných dôvodov vychádzal sudca rozhodujúci o nariadení predbežných opatrení vo veci, v ktorej bolo vydané uznesenie podpredsedu Súdneho dvora Komisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, body 38 a 47], podľa ktorého sporné informácie sú chránené profesijným tajomstvom (pozri a contrario uznesenie podpredsedu Súdneho dvora AGC Glass Europe a i./Komisia, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, body 29 až 33).

86 Ak sa však vychádza z tohto predpokladu, uverejnenie sporných informácií nevyhnutne spôsobí odvolateľke významnú ujmu.

87 Práve tak, ako informácie dotknuté vo veci, v ktorej bolo vydané uvedené uznesenie, informácie, o ktorých odvolateľka tvrdí, že sú dôverné, ako vyplýva z bodu 104 napadnutého rozsudku, sa v podstate týkajú jej úlohy pri vzniku a priebehu protiprávneho konania skonštatovaného rozhodnutím PVP a podrobne odhaľujú tajné kontakty alebo protisúťažné dohody, na ktorých sa odvolateľka zúčastnila, a uvádzajú najmä mená výrobkov dotknutých uvedenými kontaktmi alebo dohodami, číselné údaje týkajúce sa uplatňovaných cien, ako aj ciele sledované účastníkmi dohody v súvislosti s cenami a rozdelením podielov na trhu [pozri analogicky uznesenie podpredsedu Súdneho dvora Komisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, bod 47].

88 Ostatne aj samotný Všeobecný súd v bode 105 napadnutého rozsudku uznal, že sprístupnenie informácií, pri ktorých odvolateľka požadovala o dôverné zaobchádzanie, by jej mohlo spôsobiť vážnu ujmu.

89 Tvrdenie Komisie, podľa ktorého takáto ujma by neohrozila záujem hodný ochrany odvolateľky, je nepresvedčivé, pretože stanovuje, že sporné informácie si na základe ich povahy nezaslúžia byť chránené profesijným tajomstvom.

90 Pokiaľ ide o nenapraviteľnosť tejto ujmy, je skutočne zrejmé, že zrušenie sporného rozhodnutia by nemohlo zvrátiť účinky uverejnenia predmetných informácií, keďže oboznámenie sa s týmito informáciami osobami, ktoré si toto rozhodnutie prečítali, už nemožno zvrátiť [pozri analogicky uznesenia podpredsedu Súdneho dvora Komisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, bod 48, ako aj AGC Glass Europe a i./Komisia, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, bod 35].

91 Odvolateľka sa však domnieva, že nezvratnosť sprístupnenia uvedených informácií spôsobí nenapraviteľnosť ujmy, ktorá jej vznikne v dôsledku tohto sprístupnenia. V tejto súvislosti poukazuje na dva druhy ujmy, ktoré by vyplývali z uverejnenia sporných informácií. Vznikne jej finančná ujma, keďže tieto informácie by mohli byť použité v žalobách o náhradu škody proti nej a v každom prípade by boli sprístupnené širšej verejnosti, ktorá by ich mohla voľne využívať, a zároveň nehmotná ujma súvisiaca s negatívnymi dôsledkami na jej dobrú povesť.

92 Keďže nie je nevyhnutné preskúmať, či je táto údajná nehmotná ujma nenapraviteľná, pokiaľ ide o prvý druh údajnej ujmy, stačí pripomenúť, že ujmu peňažnej povahy s výnimkou mimoriadnych okolností nemožno považovať za nenapraviteľnú, keďže je všeobecným pravidlom, že peňažná kompenzácia má uviesť poškodenú osobu do predošlého stavu pred vznikom ujmy. To však neplatí, ak takúto ujmu finančnej povahy možno považovať za nenapraviteľnú najmä v prípade, ak túto ujmu, aj keď vznikne, nemožno vyčísliť [uznesenie podpredsedu Súdneho dvora Komisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, body 50 až 52 a citovaná judikatúra].

93 Pokiaľ však odvolateľka tvrdí, že sprístupnenie sporných informácií by ju vystavilo zvýšenému riziku v žalobách o náhradu škody podaných proti nej, je potrebné pripomenúť, že neistotu spojenú s nápravou ujmy finančnej povahy v rámci prípadnej žaloby o náhradu škody ako takú nepochybne nemožno považovať za okolnosť, ktorá by mohla preukázať nenapraviteľnosť takejto ujmy v zmysle judikatúry Súdneho dvora. V štádiu konania o nariadení predbežného opatrenia je totiž možnosť získať neskôr nápravu ujmy peňažnej povahy v rámci prípadnej žaloby o náhradu škody, ktorú možno podať po zrušení napadnutého aktu, nevyhnutne neistá. Cieľom konania o nariadení predbežného opatrenia však nie je nahradiť takúto žalobu o náhradu škody, aby sa znížila táto neistota, keďže jeho účelom je len zaručiť plnú účinnosť budúceho konečného rozhodnutia, ktoré má byť vydané v konaní vo veci samej, na ktoré konanie o nariadení predbežného konania nadväzuje, teda v prejednávanej veci v žalobe o zrušenie [uznesenia podpredsedu Súdneho dvora Komisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, bod 53, ako aj AGC Glass Europe a i./Komisia, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, bod 56].

94 Inak je to v prípade, ak z posúdení vykonaných sudcom rozhodujúcim o nariadení predbežných opatrení jasne vyplýva, že uvádzanú škodu, ak dôjde k jej vzniku, nebude možné vzhľadom na jej povahu a predvídateľnosť jej vzniku identifikovať a primerane vyčísliť, a že v dôsledku toho žaloba o náhradu škody prakticky nebude môcť umožniť jej nápravu. O taký prípad ide najmä v prípade uverejnenia špecifických a údajne dôverných obchodných informácií týkajúcich sa takých skutočností, ako sú skutočnosti dotknuté vo veci samej, konkrétne mená výrobkov dotknutých protiprávnym konaním, číselné údaje týkajúce sa uplatňovaných cien, ako aj ciele sledované účastníkmi dohody v súvislosti s cenami [pozri v tomto zmysle uznesenie podpredsedu Súdneho dvora Komisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, bod 54].

95 V tejto súvislosti je potrebné skonštatovať, že ujma, ktorá môže vzniknúť odvolateľke z dôvodu uverejnenia jej údajného obchodného tajomstva, by bola rozdielna, tak pokiaľ ide o jej povahu, ako aj rozsah, v závislosti od toho, či osoby, ktoré sa s ním oboznámia, sú jej klienti, konkurenti, dodávatelia alebo finanční analytici, alebo či ide o osoby patriace do širšej verejnosti. Bolo by totiž nemožné identifikovať počet a postavenie všetkých osôb, ktoré sa skutočne oboznámili s uverejnenými informáciami, a posúdiť tak konkrétny dopad, ktorý by mohlo mať uverejnenie týchto informácií na obchodné a hospodárske záujmy odvolateľky [pozri v tomto zmysle uznesenie podpredsedu Súdneho dvora Komisia/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, bod 55].

96 Keďže prinajmenšom túto ujmu uvádzanú odvolateľkou možno považovať za vážnu a nenapraviteľnú, je potrebné dospieť k záveru, že podmienka týkajúca sa naliehavosti je v prejednávanej veci splnená.

O zvážení záujmov

97 Pokiaľ ide o zváženie záujmov, odvolateľka najskôr uvádza, že ujma, ktorá jej vznikne z dôvodu sprístupnenia sporných informácií je nezvratná a prejudikuje rozhodnutie vo veci samej. Ak totiž nedôjde k odkladu uverejnenia týchto informácií, odvolateľke vznikne rovnaká ujma, ako keby nemala vo veci úspech, aj keby sa jej odvolaniu vyhovelo. To platí tým skôr, ak sa sporné informácie uverejnia na Internete, potom nič nezabráni tomu, aby boli prístupné aj po ich odstránení z internetovej stránky Komisiou. Odvolateľka v tejto súvislosti dodáva, že právo na účinný prostriedok nápravy zakotvené v článku 47 ods. 1 Charty vyžaduje priznanie navrhovaných predbežných opatrení.

98 Odklad uverejnenia sporných informácií by však neohrozil záujmy Komisie. Keďže Komisia už uverejnila nedôvernú verziu rozhodnutia PVP, záujem verejnosti na informovanosti už bol naplnený. Okrem toho samotná Komisia uznávala dôvernú povahu dotknutých informácií v priebehu päť rokov, a preto by ešte mohla počkať niekoľko mesiacov a zachovať *status quo*, až kým sa s konečnou platnosťou nerozhodne vo veci samej.

99 Nakoniec, pokiaľ ide o záujmy tretích osôb a konkrétne osôb, ktoré podali žaloby o náhradu škody, odvolateľka uvádza, že jednak vzhľadom na dlhú dobu, ktorá uplynula medzi koncom protiprávneho konania a prijatím počiatočného rozhodnutia Komisie, nemajú dotknuté tretie osoby žiadny záujem na urýchlenom uverejnení podrobnejšej nedôvernej verzie rozhodnutia PVP, a jednak tieto osoby mali v každom prípade možnosť požiadať Komisiu o prístup k sporným informáciám podľa nariadenia č. 1049/2001, alebo vnútroštátne súdy, na ktoré boli podané žaloby o náhradu škody, aby vyzvali Komisiu, aby postúpila tieto informácie podľa článku 15 ods. 1 nariadenia č. 1/2003.

100 Komisia, ktorá má opačný názor, najskôr zdôrazňuje, že tvrdenia a odvolacie dôvody vznesené na podporu odvolania nie sú dostatočne závažné, aby preukazovali, že je daný veľmi výrazný *fumus boni iuris*, čo by malo byť v rámci zváženia záujmov zohľadnené.

101 Ďalej je potrebné prihliadať na záujem verejnosti na čo najrýchlejšom oboznámení sa s dôvodmi konania Komisie, na záujem hospodárskych subjektov poznať, za aké konanie môžu byť stíhaní, na záujem osôb poškodených protiprávnym konaním poznať jeho podrobnosti, aby mohli v prípade potreby uplatniť svoje práva proti podnikom, ktoré sa zúčastnili na protiprávnom konaní.

102 Nakoniec v súlade s článkom 15 ZFEÚ musia byť dôvody konania Komisie sprístupnené verejnosti v plnom rozsahu a v čo najkratších lehotách. To by neplatilo, keby v prejednávanej veci musela Komisia čakať takmer desať rokov po prijatí rozhodnutia PVP aj na sprístupnenie podrobností protiprávneho konania, na ktorom sa odvolateľka zúčastnila, zatiaľ čo urýchlené sprístupnenie informácií prispieva k účinnému naplneniu práva na náhradu škody, ktoré judikatúra priznala osobám poškodeným porušením práva hospodárskej súťaže. Akékoľvek omeškanie sprístupnenia informácií o podstatných okolnostiach protiprávneho konania by mohlo zabrániť podaniu žalôb o náhradu škody, a tým narušiť účinnosť zákazu kartelov podľa článku 101 ZFEÚ, najmä s prihliadnutím na možnosti žalobcov v žalobách o náhradu škody preukázať existenciu podmienok na dosiahnutie náhrady, ako aj na premlčacie lehoty stanovené v príslušnom právnom poriadku.

103 Na účely odpovede na tieto tvrdenia je vhodné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry riziká spojené s každým z možných riešení musia byť v konaní o nariadení predbežného opatrenia vo vzájomnej rovnováhe. To konkrétne znamená preskúmanie, či záujem žalobcu na dosiahnutí odkladu výkonu napadnutého aktu prevláda nad záujmom na jeho bezprostrednej aplikácii. Pri tomto skúmaní je nutné určiť, či prípadné zrušenie tohto aktu sudcom rozhodujúcim vo veci samej by umožnilo zvrátenie situácie, ktorá by vznikla jeho bezprostrednou aplikáciou, a naopak, do akej miery by odklad výkonu mohol brániť napĺňaniu cieľov sledovaných napadnutých aktom v prípade, že by bola žaloba vo veci samej zamietnutá [uznesenia podpredsedu Súdneho dvora Komisia/Atlantic Container Line a i., C-149/95 P(R), EU:C:1995:257, bod 50, a Belgicko a Forum 187/Komisia, C-182/03 R a C-217/03 R, EU:C:2003:385, bod 142, ako aj uznesenie Spojené kráľovstvo/Komisia, C-180/96 R, EU:C:1996:308, bod 89].

104 V prejednávanej veci bude Súdny dvor v konaní vo veci samej povinný rozhodnúť o otázke, či napadnutý rozsudok a prípadne sporné rozhodnutie majú byť zrušené najmä z dôvodu porušenia profesijného tajomstva odvolateľky chráneného podľa článku 339 ZFEÚ, článku 30 nariadenia č. 1/2003, článku 4 nariadenia č. 1049/2001, článku 8 EDĽP a článku 7 Charty, ako aj z dôvodu porušenia dôvernej povahy informácií, ktoré sa majú uverejniť.

105 Za týchto podmienok by bol zrušovací rozsudok zjavne zbavený potrebného účinku, ak by bol tento návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietnutý a ak by mohla Komisia okamžite uverejniť sporné informácie bez toho, aby počkala na tento rozsudok. V dôsledku tohto uverejnenia by tieto informácie nezvratným spôsobom stratili ochranu poskytovanú profesijným tajomstvom, a tým by zamietnutie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia *de facto* prejudikovalo budúce rozhodnutie vo veci samej týkajúce sa návrhu na zrušenie napadnutého rozsudku a sporného rozhodnutia.

106 Tvrdenia vznesené Komisiou neumožňujú dospieť k záveru, že záujem Komisie na zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia má prednosť pred záujmom odvolateľky na dosiahnutí odkladu, o ktorý žiada.

107 V rozpore s tým, čo zrejme tvrdí Komisia, totiž posúdenie obsiahnuté v bodoch 46 až 70 tohto uznesenia umožňuje dospieť k záveru, že v tomto prípade je *fumus boni iuris* dostatočný na odôvodnenie priznania navrhovaných predbežných opatrení, pričom toto posúdenie nemôže byť spochybnené v rámci zváženia záujmov, najmä ak ďalšie jeho aspekty svedčia v prospech odvolateľky.

108 To platí v prejednávanej veci. Pokiaľ totiž ide o záujem Komisie, je vhodné skonštatovať, že záujem verejnosti na čo najrýchlejšom oboznámení sa s dôvodmi konania Komisie už bol naplnený uverejnením nedôvernej verzie rozhodnutia PVP v roku 2007. Keďže od toho času nebolo spochybnené, že táto verzia spĺňa požiadavky článku 30 nariadenia č. 1/2003, treba predpokladať, že

obsahuje aspoň všetky podstatné časti odôvodnenia na podporu tohto rozhodnutia. Tento záujem by bol istotne v plnom rozsahu uspokojený v prípade zamietnutia odvolania Súdnym dvorom, pretože to by umožnilo uverejnenie podrobnejšej nedôvernej verzie rozhodnutia PVP zamýšľané Komisiou. Nemožno však predpokladať, že tento záujem možno uspokojiť ešte pred vyhlásením tohto rozsudku, ktorým sa zamieta odvolanie, bez toho, aby došlo k spochybneniu protichodného záujmu odvolateľky.

109 Pokiaľ ide o záujem hospodárskych subjektov poznať, za aké konanie môžu byť stíhaní, je potrebné uviesť, že aj keď je v tomto smere prax Komisie užitočná, práve samotná Komisia v tejto veci sa zrejme domnieva, že hospodárske subjekty sa môžu len vo veľmi obmedzenej miere opierať o rozhodnutia prijaté Komisiou, aby prispôsobili svoje konanie. Preto starosť Komisie, aby sa tieto subjekty oboznámili s dôvodmi rozhodnutia, na ktoré sa môžu spoliehať len v obmedzenej miere, nemôže byť dostatočná na obetovanie protichodného záujmu odvolateľky v tomto prípade. To tým skôr, že za omeškanie uverejnenia sporných informácií je zväčša zodpovedná Komisia, ktorá dokonca tvrdí, že čas, ktorý uplynul od prvého uverejnenia nedôvernej verzie rozhodnutia PVP v roku 2007, venovala podrobnému skúmania tvrdení dotknutých strán, podľa ktorých niektoré časti odôvodnenia tohto rozhodnutia predstavujú obchodné tajomstvo.

110 Nakoniec, pokiaľ ide o záujem osôb poškodených protiprávnym konaním poznať jeho podrobnosti, aby mohli v prípade potreby uplatniť svoje práva proti podnikom, ktoré sa zúčastnili na protiprávnom konaní, je nutné skonštatovať, že aj keď odôvodnenie rozhodnutia konštatujúceho protiprávne konanie môže byť pre tieto osoby pri ich žalobách o náhradu škody užitočné, naďalej platí, že nemožno predpokladať, že tieto žaloby sa môžu zakladať výlučne na dôkazoch vyplývajúcich z uvedeného odôvodnenia.

111 Ostatne v takýchto prípadoch už Súdny dvor rozhodol, že okolnosť, že zamietnutie prístupu k dokumentom, vrátane dokumentov predložených orgánu na ochranu hospodárskej súťaže v rámci vnútroštátneho programu zhovievavosti môže zabrániť podávaniu uvedených žalôb, vyžaduje, aby toto odmietnutie vychádzalo z naliehavých dôvodov, ktoré sa týkajú ochrany uvádzaného záujmu a ktoré sa vzťahujú na každý dokument, ktorého sprístupnenie sa odmieta. Samotná existencia nebezpečenstva, že sprístupnenie dokumentu konkrétne poškodí verejný záujem týkajúci sa účinnosti vnútroštátneho programu zhovievavosti, totiž môže odôvodniť nesprístupnenie tohto dokumentu (pozri v tomto zmysle rozsudok Donau Chemie a i., C-536/11, EU:C:2013:366, body 47 a 48).

112 V dôsledku toho záujem poškodených osôb, ktoré môžu založiť svoje nároky len na dokumentoch predložených Komisii, môže byť rýchlejšie naplnený v rámci žiadosti o prístup k dokumentom, ako v očakávaní uverejnenia odôvodnenia rozhodnutia konštatujúceho protiprávne konanie.

113 Aj keď Komisia vytýka odvolateľke, že neuviedla, či a do akej miery sú premlčacie lehoty prerušené pri prípadných regresných žalobách iných účastníkov kartelu, je nutné skonštatovať, že samotná Komisia nepredložila žiaden dôkaz, umožňujúci posúdiť, do akej miery možnosť údajne poškodených osôb uplatniť ich práva v žalobách o náhradu škody závisí od uverejnenia sporných informácií uskutočneného ešte pred vyhlásením rozsudku vo veci samej, konkrétne, nepredkladá žiadne údaje, pokiaľ ide o premlčanie uvedených žalôb.

114 Nakoniec priznanie navrhovaných predbežných opatrení by malo za následok len zachovanie *status quo*, ktorý existoval už niekoľko rokov, na obmedzenú dobu (pozri analogicky uznesenie predsedu Súdneho dvora Radio Telefis Eireann a i./Komisia, 76/89 R, 77/89 R a 91/89 R, EU:C:1989:192, bod 15).

115 V dôsledku toho je potrebné dospieť k záveru, že zváženie záujmov sa prikláňa v prospech nariadenia navrhovaných predbežných opatrení.

116 Za týchto podmienok je vhodné odložiť výkon sporného rozhodnutia a nariadiť Komisii, aby sa až do vyhlásenia rozsudku, ktorým sa skončí konanie o odvolaní vo veci C-162/15 P, zdržala uverejnenia nedôvernej verzie rozhodnutia PVP, ktorá je podrobnejšia, pokiaľ ide o odvolateľku, ako nedôverná verzia tohto rozhodnutia uverejnená v roku 2007.

Z týchto dôvodov podpredseda Súdneho dvora nariadil:

1. **Nariaďuje sa odklad výkonu rozhodnutia K(2012) 3534 v konečnom znení z 24. mája 2012, ktorým sa zamieta žiadosť o dôverné zaobchádzanie spoločnosti Evonik Degussa GmbH podľa článku 8 rozhodnutia predsedu Komisie 2011/695/EÚ z 13. októbra 2011 o funkcii a pôsobnosti vyšetrovateľa v niektorých konaniach vo veci hospodárskej súťaže (vec COMP/38.620 – Peroxid vodíka a perboritanu), až do vyhlásenia rozsudku, ktorým sa skončí konanie o odvolaní vo veci C-162/15 P.**

2. **Európskej komisii sa nariaďuje zdržať sa až do vyhlásenia rozsudku, ktorým sa skončí konanie o odvolaní vo veci C-162/15 P, uverejnenia nedôvernej verzie rozhodnutia K(2006) 1766 v konečnom znení z 3. mája 2006 týkajúceho sa konania o uplatnení článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP proti Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA a Arkema SA (vec COMP/38.620 – Peroxid vodíka a perboritanu), ktorá je podrobnejšia, pokiaľ ide o Evonik Degussa GmbH, ako nedôverná verzia tohto rozhodnutia uverejnená v roku 2007.**

3. **O trovách konania sa rozhodne v konaní o veci samej.**

Podpisy